

L'aura d'Eivissa

«Als artistes els va captivar una illa frondosa i plena de racons delicats, on els nadius no preguntaven gaire ni eren propensos a marcar límits»

Sorprèn com Eivissa ha passat, en un parell de generacions, d'exercir de símbol llibertari de la mà dels hippies a ser un indret força desconegut per al català mainstream. Torno a ser aquests dies a la gran de les Pitiüses i no em puc estar de meravellar-me, un cop més, davant les seves gràcies naturals, i de preguntar-me per què hi ha una mirada catalana que tendeix a ignorar o donar l'illa per perduda en l'hipotètic mar del *clubbing* i rodalies.

El cas és que Eivissa continua conquistant i atrapant els qui s'hi acosten, com va fer en altres temps, abans de l'era del turisme, amb visitants il·lustres que hi van trobar alguna cosa especial, com ara Walter Benjamin, Tristan Tzara o Jacques Prévert. O com els arquitectes de la Bauhaus, fascinats amb la seva arquitectura tradicional, de formes senzilles i funcionals, i com el seguit de creadors del món musical que hi ha fet parada al llarg del temps.

Si ens hi fixem, la llista de figures del pop i el rock que han tret partit d'Eivissa per inspirar-se és llarga: la viatgera Joni Mitchell dels anys setanta i els primerencs Bee Gees, així com Pink Floyd, King Crimson, Can, Nico, Frank Zappa, Grace Jones o Mike Oldfield. En la majoria dels casos, en van sortir cançons, discos, portades amb cites i motius pitiusos. Bob Dylan? La història del seu pas a Formentera és molt vidriosa i hi ha qui afirma que qui es deixava caure per la Fonda Pepe, de Sant Ferran, el 1967 amb armilla i ulleres fosques no era pas l'autor de *Like a rolling stone*, sinó un espavilat que s'aprofitava de la semblança.

Tant se val: tenim els membres de Led Zeppelin, com ara Jimmy Page, a qui vaig poder veure actuar el 1986 al club Heartbreak Hotel, extingit fa dècades i regentat llavors pel propietari d'Atlantic Records, Phil Carson. I els xicots de New Order, i la tropa de Madchester, i Étienne Daho, i George Michael, i Liam Gallagher, i James Blunt. Històries que sovint no han estat gaire explicades: ni l'illa les llueix, sempre tan discreta, ni des de Catalunya ens hi interessem com hauríem de fer-ho.

A tots aquests artistes els va captivar una illa frondosa i plena de racons delicats, on els nadius no preguntaven gaire ni eren propensos a marcar límits. Així continua sent, en certa manera. Hi ha un deixar fer molt eivissenc, i tot plegat configura una aura que explica per què tanta gent diversa s'ha arribat a sentir bé en aquest racó de món, proveït d'una força tel·lúrica que et trasbalsa tènuement cada cop que hi poses els peus.